

el pont: de pedra

si governés l'esquer-
ra, faria tan bon
temps com ara?

periòdic satíric quinzenal

any II

girona 18 de gener de 1936

núm. 7

els ulls del pont

les eleccions des de la banda dreta

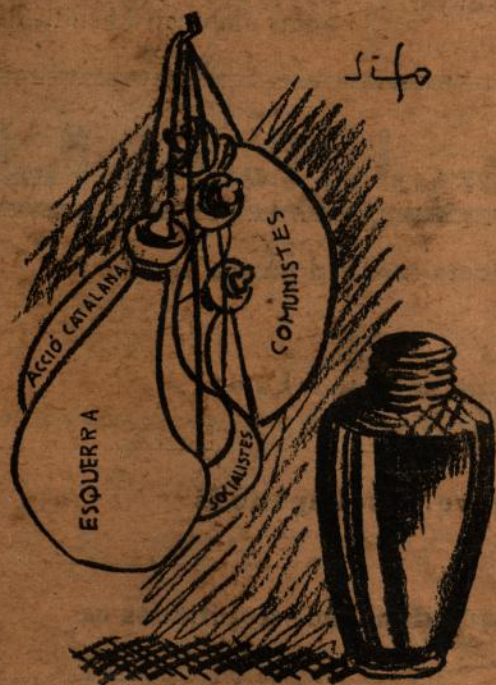
En el transcurs dels últims quinze dies que hem viscut han ocorregut coses molt importants en el món, per a nosaltres vedat, de la política. Han passat successos dignes de figurar en qualsevol llibre de color de la política nacional. D'entre aquestes coses cal

esmentar com un esdeveniment superior, un llarguíssim article aparegut a les planes que amenitza aquell que ha mamat llet de set dies sense comptar-hi la d'en Tomàs. L'article en qüestió el firmà l'insigne fill adoptiu de la nostra Ciutat, en Joan Viñas Comas, Mestre en Gai Saber i redactor eminent de la revista de Gran Circulació, CATALUÑA ESPAÑOLA, de l'avi Saguer.

En aquest escrit, l'eminent home de lletres, Sr. Joan Viñas, i per acabar-ho d'adobar, Comas, després d'indignar-se no sabem contra qui i d'insinuar que estem afiliats a la Lliga, es justifica perquè milita a la CERDA i perquè és amic de l'Ayats. Segons ens informa la nostra eminent Pitonissa, hi ha moltes ganes per part de la Cerda d'anar a les eleccions unida amb la Lliga; totes les ganes, però, per part de la Cerda, es redueixen a la inclusió d'aquell gitano blanc de qui parlàvem temps enrera, don Josep Ayats, a sortir diputat amb els vots dels altres partits, puix que aqueixa personalitat solament pot comptar amb els que li donaran quatre gustadors d'aiguarent i alguna altra empresa de cama i uixa com la de l'Albèniz de la nostra Ciutat.

Hi han dificultats per l'Ayats. D'ací ve tota la malestrugància dels articles que pensa escriure el Sr. Viñas, semblants al que ha escrit darrerament a l'òrgan de l'aiguarent i de la cama i cuixa, «L'Autonomista»

bodegó

cocktail

dibuix de Sifo

25 cts.

el pont de pedra

Però el Sr. Viñas suspira i pateix inútilment perquè, diguin el que vulguin aquests sabiassos i panxa-contents de la Lliga, l'Ayats irà unit amb els acòlits d'en Cambó. Tot plegat és una maniobra que es veu d'una hora lluny; als de la Lliga tant els fa això de l'Ayats. Tant els fa que l'Ayats hagi traït Catalunya votant contra l'Estatut; que hagi traït els seus compromisos; que sigui un element significat del georgisme, és a dir, d'aquest soldat enemic de la propietat privada; tant li fa que l'Ayats hagi protegit totes les empreses immorals com són els cines i sales de varietès, music-halls i cases de mala nota; tant li fa que vagi muntant aquest tinglado infecte del favor a base de correspondència oficial.

El que vol la Lliga és passar el temporal de les eleccions portant al Parlament de la República de 20 a 30 diputats per a continuar la seva obra en molts aspectes, volem reconèixer-ho, patriòtica.

Però, patriòtica i tot, aquesta obra quedarà maleïda amb la candidatura de l'Ayats—políticament parlant, que consti, puix no ens volem ficar en si porta bigoti o no—és un personatge evidentment reprobable. Tan reprobable, políticament parlant, que serà la causa de que la circumscripció de Girona, on les esquerres no ho tenen tan pla com això, el dia de les eleccions puguin guanyar els llocs per majoria. Perquè l'Ayats, irà certament en candidatura amb la Lliga.

Però una cosa és anar amb candidatura i una altra cosa serà que els electors creguin una altra vegada les promeses d'aquest butifler.

Una cosa ben curiosa és la que acabem d'analitzar, aquesta que ens ofereix la banda dreta de lluita electoral propera.

Això no vol dir que la banda esquerra no ens en doni de semblants, com veuran els nostres lectors dintre quinze dies a través dels ulls del pont.

gran concurs del "pont de pedra"

Pensareu que es tracta d'un concurs més? Que volem elegir una Miss més?

Res d'això; és massa vell. El nostre concurs serà original i per tant diferent al reguitzell que d'un cap de dia a l'altre es fan al món. No imitarem les revistes madrilenyes, fent l'enquesta de la noia que frega més bé els plats o de la que triga menys en maquillar-se?

No; això ja ha passat de moda. A més a més: quin mèrit té ésser bonica? No us sembla que és molt millor posseir simpatia com la Mae West? I no és veritat que dominar bé la dansa és una qualitat més positiva que ésser una bellesa a seques?

Heus ací quin serà el nostre concurs: elegir la noia i el noi més simpàtics de Girona, la noia que balli més bé i el noi que ballant dongui més trepitjades. (En aquest concurs participaran nois, perquè ja estem cansats de veure'l's postergats).

Condicions imprescindibles per a prendre part en aquest concurs:

1.a— Podrà votar tot noi o noia que tingui de 7 a 90 anys.

2.a— Només es podran votar quatre noms.

3.a— És necessari que retalleu el cupó que adjuntem i feu els noms amb lletra ben llegible.

Gran Concurs d'El Pont de Pedra

I. — La xicota més simpàtica és

II. — La que balla més bé és

III. — El jove més simpàtic és

IV. — El que dona més trepitjades és

Poden enviar els vots a la nostra Redacció, Rutlla, o dipositar-los a la bústia que hi haurà penjada al quiosc on es ven el PONT DE PEDRA. El dia 15 del proper Febrer es clourà, s'escrutin i es publicarà el resultat del concurs amb el nom dels elegits.

el pont de pedra

quan el marcador ja assenyalava un tres a zero engrescador.

Colès Dalmau Ciutadans, 13

i visca la bona fè un debut afortunat

El jove jugador Barceló, va debutar el dia de Baracaldo i segons ens diuen els cronistes va fer una exhibició digna d'un veritable internacional.

una qualitat: lleixius berenguer

Fins en Garcia Salazar i en Mateos que presenciaren aquest encontre, quedaren entusiasmats i parlen de fer-li proposicions per a jugar a Bilbao.

Anim Barceló, que encara ets jove.

La Moda

guants de pell — guants de punt
Plaça de la República, 13 - GIRONA

els acompanyants.

Els que presenciaren la sortida de l'autocar del Girona cap a Baracaldo, pogueren constatar la presència dins l'autobús de quatre qualificats directius: Ribas, Mateu Masdevall i Cruanyes. I a més cal afegir-hi el "polizón" d'en Roset.

Caldria endevinar qui era de tots aquests, el que va portar-nos la negra. Almenys un altra vegada no el deixarem sortir de Girona.

tom-mef.

aigua avall

jovent flamenc

Dies enrera—en aquesta mateixa secció—explicàvem que un empleat de banca molt presumit, confonia el tabac «Bisonte» amb «Rinoceronte»; doncs, bé, fa quatre dies ens assabentàrem que aquest mateix jove s'ha tornat tan distingit, que ha deixat el «Rinoceronte» i només fuma «Camps».

Així ho deia ell a una colla d'amics que a l'escoltar-ho, cregueren que es tractava d'una nova marca de l'Arrendatària. Al veure la cara de dubte que feien tots, féu demostracions i es tregué de la butxaca un paquet de «Capstan».

Autos de Lloguer des de 0'35 ptes. qmetre
RIGAU (a) LLATES
Telèfon 506 GIRONA

la víctima propiciatòria

Som a la mitja part d'un partit de fútbol a Vista Alegre. Nombrós públic es congrega davant dels vestuaris dels jugadors i àrbitres. Els ànims estan molt excitats contra els d'«asalto», perquè han donat una patacada a un del públic. D'entre la gent surten impropis i insults contra els guàrdies que fan fer rolló.

Un del primer rengle també diu el seu i crida:

—Imbècil!

—Que m'ho diu a mi, jove?— li pregunta un guàrdia, tot empipat.

—No, senyor; a aquell d'allà que està assentat.

—Al meu company?— torna a preguntar inquisit el d'«asalto».

—No, home, no; a aquell d'allà dintre!— respon apuradíssim el protestari, senyalant la caseta dels àrbitres.

Acadèmia Particular

Ciències, Lletres, Dibuix, Mecanografia i Idiomes.
Fontanilles. 14 - GIRONA

cues de rata

i ara què?

El partit jugat a Baracaldo ha estat un èxit. Exit pel resultat, èxit per l'actuació dels jugadors i èxit per l'espectacle que donaren els gironins.

I per a premiar aquesta magnífica gesta, la directiva els hi va regalar gentilmente una entrada per a presenciar el partit Bilbao-Madrid. I tothom content.

modos boix, eximenis 1, 1

TELÈFON, 519

Expectació gironina

El diumenge al migdia la Rambla era un formiguer d'entusiastes que esperaven amb serietat el resultat de Baracaldo. Potser s'havien reunit unes dues mil persones totes elles plenes de la millor bona fe del món.

A la fi va arribar la bomba i el tres a zero, va caure a la Rambla com una veritable dutxa. Tothom va quedar moix i aplanat.

I menys mal, que el dinar els va servir de reactiu.

I fins un altre.

bona fè.

Uns quant's aficionats gironins es desplaçaren a Bilbao, per tal de presenciar el partit que es jugava a Baracaldo. Milers de quilòmetres per a veure 90 minuts de joc.

Però el bó és que aquests bons aficionats, arribaren al camp, quan feia més de mitja hora que el partit havia començat i precisament

TINTORERIA

“ELS MIL COLORS”

A. GUELL
(NOM PATENTAT)

DOLS I ENCARRECS DE COMPROMIS A LES 6 HORES

Telèfon, 371
GIRONA

el pont de pedra

espectacles

TEATRE ALBENIZ

“Varieté” és una realització de Nicolàs Farkas. Recordem encara amb massa delectança aquell altre “Varieté” mut perquè ens convencí aquest “Varieté” d’ara, tan desproveït de dramatisme. El títol ens obliga a comparar-lo amb aquell film que guanyà el primer premi l’any 1927, però tan desfavorablement que val més no recordar l’obra mestra. Això no vol dir que sigui un film dolent ni molt menys, ans al contrari: trobem que els actors treballen amb tota justesa i sobrietat, posant de manifest llur classe. El final d’aquest “Varieté” és massa americà, a gust de porteres. Remarcarem uns quants detalls que ens sorprengueren passessin per alt a un bon director sobretot la difícil conversió d’un treball trapezista de tres persones —imprescindibles les tres— en un treball —impossible— de dues.

L’acomodador

Cinema amateur

Sembla que hi ha el propòsit de crear, dins el G. E. i E. G. una secció de cinema amateur. No cal dir com veuríem amb joia que això es pogués realitzar i que l’esforç d’aquests aficionats, reeixís de la millor manera possible.

Prometem tornar-ne a parlar ben prompte.

gran-via

La gran propaganda feta a l’entorn d’aquesta pel·lícula ens feia esperar quelcom més bó, que el que és en realitat. De mica en mica ens anirem acostumant a no fer gaire cas de segons quines propagandes.

«Bolero» fou un èxit remarcable. Podem dir que és la pel·lícula que ha reportat més benefici i més popularitat a George Raft. Els americans seguint la norma de sempre, han volgut explotar l’èxit de «Bolero» amb «Rumba, i també com sempre, han fracassat. No vol dir això que «Rumba», sigui una producció dolenta i desprovista d’aquelles valors que fan interessant una pel·lícula, ans el contrari, creiem que agradarà, doncs, no li manca ni bona presentació ni bona interpretació. Lo millor del film, com de tantes americanes, és el muntatge i l’scenario. La música discreta, sense ésser res de l’altre món. En conjunt, una pel·lícula discreta sense arribar a gris.

«El brindis de la muerte». — Es un film que només es pot veure per la sòbria i bona interpretació de Warner Baxter. Conxita Montenegro, bé dintre del seu petit rol. Pesat a estones.

«Paz en la tierra» de Charles Muntz, és una de dibuixos, meravellosa en quant a colorit. Després de Walt Disney és Muntz el dibuixant que sap treure més bon partit d’aqueixa classe de produccions. Sobretot baix el punt de vista decoratiu, els dibuixos animats de Muntz, es poden posar al costat de Disney sense desmerèixer.

O. K.

LLEGIU CADA QUINZENA
“EL PONT DE PEDRA”

—Però escoltí; que s’està burlant de mi o què— diu cada vegada més amoscat el guàrdia.

—Oh, no senyor; Déu me’n guard!

—I doncs, com ho sap que està assentat aquest que vostè diu que és un imbècil si la portà està tan-cada?

—Perquè un amic m’ho ha dit— respongué més tranquil·litat al trobar una sortida salvadora.

El d’«asalto» s’apaivagà de seguida, creient que l’insult anava dirigit a l’àrbitre.

lleixius berenguer, els preferits

agafat al vol

—Veus aquell senyor que ve? Es el pare de la meva nòvia.

—I ja ho vol que acompanyis a la seva filla?

—Ja ho crec. Ara ho veuràs.

Quan l’enamorat galan arriba a l’altura del futur sogre, donà la gran barretada i amb un somriure captivador saludà:

—Bona nit tingui!

—A Vd. no le saludo, so sinvergüenza!— respongué amb cara de pomes agres el pare de la filla.

(No volem comprometre a ningú; no direm noms; només direm que això ho escoltàrem la diada de Reis al carrer de Ciutadans.)

Modernitat...

Elegància...

C. Rosa Frou

S A S T R E

Ciutadans, 22 GIRONA

no cal espantar-se

Certes coses és millor callar que parlar-ne, però altres al revés. Davant de certes coses hom resta frapat i cor-près, a l'ensem que un desig d'apavaigar ço que sent. Tots avui veiem que els homes que es dediquen a l'il·lusionisme i a l'auto-suggestió empren el truc i l'engany; però avui ha aparegut un nou il·lusionista, un home que durant tota la vida no ha fet més que viure d'il·lusions, que no ha emprat el truc ni l'engany però està rublert d'una força, d'una mena de magnetisme per dir-ho així que ha fet que l'altre no fos necessari. Em refereixo a l'advocat gironí Camps i Arboix, conegut de tots per la seva clara vidència que el caracteritza.

El Sr. Camps i Arboix està dotat d'aquesta força que us deia; quan ha format part d'un partit polític qualsevulla que sia o també d'alguna societat esportiva hem vist que aquests estaven en el complet fracàs; cal esmentar una cosa només: ell es proclamà alcalde de Girona i pocs moments després l'esquerra era derrotada. Això és una de les tantes coses que podríem esmentar d'un home d'un historial com aquest. Durant el temps en que ha estat reclòs a Barcelona, la nostra política ha romàs en un estat que més o menys es pot dir de vida latent; ara es parla d'eleccions, hom respecta les idees de tots els homes tant d'un color com d'un altre, doncs cada u té el seu criteri i la seva manera de pensar, però sí que vull fer memòria a les dretes, que és probable la victòria i per tant felicitem efusivament al Sr. Camps i Arboix i que la seva estada a Girona sigui rublerta de felicitat.

Horus

el fresquet

Així com en les primeres pluges de l'Octubre surten bolets, amb les boires del Gener se'ns ha presentat el fresquet. Es el mateix de sempre; el seu tarannà no ha canviat; per alguna cosa recorda el seu origen de noblesa. El seu nas refilat suporta amb majestàtica supèrbia dos vidres potents, groixuts, irrompibles; sos ulls petits i esmortuïts semblen potents focus lluminosos que fereixen i entonteixen al trist mortal que rep la seva mirada; la seva veu conserva aquell característic *seseo* —no *ceceo*— amb que marca els punts culminants de les seves frases, que amb *màxima cura* i amb gran conllevància i comportància dirigeix als amics.

Qui no coneix al fresquet, el polític més popular que ara corre per terres gironines? Qui no el recorda de petit i sota la direcció de la seva bona mare, anant a missa? Qui no el té present a les processons del Corpus amb la medalla de congregant i el seu jaqué característic, tan enribetat, tot seriós i flamant i amb fervor catòlic edificant? De regidor i afiliat a la Lliga, a la premsa, a la tribuna, al saló de sessions de l'Ajuntament, sostenint ses conviccions religioses i ses idees religionalistes! Qui podia pensar que canviés aquell varó savi i prudent en apariència, d'unes tan arrelades i entusiàstiques conviccions! El canvi vingué: semblava que la Lliga frontollava, la seva influència minvava i un nou partit surtia de ses entranyes amb un braó abassegador.

El nostre heroi féu el traspàs deixant amb un pamde nas als de la Lliga Regionalista. Amb màxima estridència atacava a's seus amics d'abans, a la vegada que arreconava llurs creences religioses —que la sentin els vells i les dones la religió; els homes moderns senten la llibertat sense entrebancs de cap mena—. Sobrer d'energies, també atacava a altres partits esquerrans que no figuraven a la seva gleda. Home de realitats i amb dots de govern, sentia amb pena, no poguer governar. El seu partit no re-

eixia; feia de *segundon* i encara gràcies; la *conllevància* i la conllevança i la consonanta, no portaven pa a casa, ni donaven lloc a llumment.

El jaqué ribetejat —arnat per manca d'ús— no recordava al fresquet actes passats de la seva vida. Havia sentit l'aclapament de la derrota; l'aixafada del seu partit, era la conseqüència de males actuacions; l'opinió l'abandonava. Tal volta també influeix la mala estrella del fresquet, doncs és cosa provada que partit que el sofreix, és partit que va a l'aigua. L'esquerra, triomfadora, semblava que tenia d'abassegar-ho tot. El nas del fresquet dirigí la seva punxa refilada, cap el guanyador i ja me'l teniu l'esquerrà, laic, contrari a la Lliga i a Acció Catalana, a la religió, a la propietat i a la pròpia vergonya. El fresquet es va desposseint de tot i àdhuc de la seva pròpia sang blava, treguent-se el *de* i amb un miracle laic la convertí en sang vermella, de flamarada vertiginosa i tan roja com la d'un vulgar comunista. Mala estrella per l'Esquerra, amb aquesta adquisició! Al cap de poc temps, de tomballó en tomballó i en franca follia folletinesca, vingué el 6 d'Octubre, de nefasta i repugnant recordança. El fresquet fugí, després d'una nit tràgica, que tota la vida li remordirà la consciència. El fresquet fugí com un follet perseguit pel vent, travessà camps i boscos i ficat dintre sa closeca, ha romàs recollit, com les serps encatauades a l'hivernada.

Amb aquestes humitats del Gener, ha reaparegut entre nosaltres tan fresquet i rodanxó com un rovelló.

jardinets

A l'elegant E. Borràs, ja no el veiem ni a l'Exprés, ni en lloc. Tant poderós és l'encís del teu martiri?

La boirina per espesa que sigui, no és inconvenient per privar d'ajuntar-se les parcelles enamorades.

Ací veureu a en Boix, tot diguent a cau d'orella a la bonica Maria Bellsolà, coses molt interessants... i més enllà, a en Pérez i a la gentil Pilar Montaña ..

Està vist amb claretat, l'amor triomfa en tot moment.

Es una llàstima que en Llopart no es dicideixi d'un cop... tan bona parelleta que farien amb la B... No t'enfadis noi, que encara no hem dit res... del que podríem haver dit.

modos boix, eximenis 1, 1
TELÈFON, 519

Són artistes de cine?

—No dona, són noies de Girona.

—I jo quedaria tan bé com aquestes?

—Està clar. Tu ets bonica i els senyor Lux afegirà el seu art i tot plegat en sortirà una foto esplèndida.

Entre la gent castigadora de la Rambla es destaquen les figures d'en Farroni i l'Ugas petit.

El primer és director (?) del Pont de Pedra, comerciant de virules i dominador de les nenes Ayats.

L'Ugas és molt bon estudiant quan plou, viatja paperines i continua amb la X... i.

Només falta que la dona d'en Prieto els hi digui «que tienen ojos de ladrón» i els tindriem que fer un monument.

Oh, Maria Teresa! Els teus ulls de fakir, ens fascinen quan adreces aquell esguard misteriós... de jungla...

Candorosa i bella C. T., la dels cabells de blat i somriure de lotus, estima'm, estima'm sempre...

La castiga Antonietí i les seves amigues continuen produint desmais entre gente joven i la no joven de Girona.

Es tal el poder de la seva mirada, que el dia menys pensat tindrem que llogar un parell de camèlies per recollir els infeliços, que cauen como las hojas en otoño.

Les admirables Lozano i Abres continuen formant part de la secció de natació dels A. U.

Nosaltres esperem un festival, doncs ens fa l'efecte que amb l'entrenament rigorós (?) a que es sotmeten els hi tindran que aplicar un cohet volador si és que volen fer 50 metres amb carabasses i traje insubmergible.

Les Xibertes i la Tormo formen un terçet piramidal, sobretot per la seva simpatia.

Demanem a la Tormo que ens avisi quan en Noè el castigador (?) trompeta de l'orquestrina Brillant Jazz hagi acabat de construir l'arca amb la que es fugaran a l'Abissínia, doncs nosaltres completarem el quadro dels animals.

Coses d'estudiants.

Si alguna vegada parreu a en Serrat de la xamosa Teresa Busquets, el cor li fa un salt i se li para.

Ara ens expliquem perquè tot sovint passa per la plaça Marquès de Camps i ensuma el perfum de les flors del jardí.

En Rodríguez petit continua galantejant a l'Ametlla. Res nois, aviat serà qüestió de casar al famós bala roja president honorari de l'equip cañón i ex-capità de la banda atracadora de llaunes de sardines.

Les inseparables R. Burquet i D. Bosch volen dedicar-se a estudiar música i aprendre a tocar el saxofon i el violí, respectivament

De moment podem assegurar que els mestres que pensaven escollir en M. i en D... els han ensenyat de tocar el...

dones, ja gasteu lleixius berenguer?

En un dels números passats, «EL PONT DE PEDRA» dedicava un «jardinet» a les simpàtiques gironines Salvadora Busquets, Montserrat E. Maria Figueras, Maurici... el qual es veia d'un troç lluny que no era fet per nosaltres, sinó per un desaprensiu espontani que sota la capa de la veritat, només hi feia córrer la fantasia.

Nosaltres, no desitgem res més que deixar les coses al seu lloc, i esperem el perdó, confiats i arrepeniats, de tan gentils ninetes.

En Bartolí i la Quimeta porten fets 3,663 quilòmetres de carrer Figuerola, passejant-se com persones grans.

Vagin en compte amb els dits i «los labios», que la pintura compromet,

L'Adela i la Rosa Rigau des de que varen donar «carabassa» als seus «novios» respectivament aprenen a pescar, mentre els desgraciats «abandonats» aprenen a tocar la guitarra.

No podem menys que exclamar: Glòria, Glòria!! Quanta Glòria!, si la pògués alcançar en Duran.

(Que consti que això no és cap endevinalla).

Sabem que aquella nena tan bonica de Santa Eugènia que es diu Enriqueta està molt trista, doncs hem sabut que ha renyit amb en Font Viu, i ella, —pobreta!— s'ho ha agafat molt a la «valenta»

(Per xafarderies nosaltres).

Aquell Carlets de la plaça del Carril vol acaparar dues «Maries». Una a Guixols i una a Girona. No podries completar la col·lecció amb una de la Vall d'Andorra o d'Osor.

El devorador de quilòmetres Albert Carandell, s'ho tenia amagat Una xamosa dameta anomenada Casimira, l'ha fletxat. Uns ulls temptadors a més no poguer, en són la causa.

Les agències d'informacions dels Ponts veïns, em comuniquen lo següent:

...que una nena de Salt, continua si-guent el turment d'En Narcís i Salleras.

...que en Crespo, es passaria tot el dia, al costat d'una Conxita J.

...que pentina esplèndidament la formosa Teresa Coromina.

...que a en Farroni, li convenen els aires de la Devesa.

... que en «Goliat» resta encaterinat de la gentil Maria Vila.

i que segons l'últim cable d'Abissínia, hi continua ploquant amb més intensitat que mai, per els que pugui venir-los hi la nova.

Continuant les nostres mai interrompudes recerques, hem pogut esbrinar últimament, que la nostra Devesa, tenia amagat un joiell veritat, que es converteix amb la formosura de Carme Mañé.

FABRICANTS

Hijos de E.

Barangé S. A.

BARCELONA

capols literaris

condicions per a col·laborar en aquesta secció.

1 Els treballs hauran d'ésser escrits en català. No acceptarem els que vinguin en esperanto o morse.

2 Hauran d'ésser més curts que les novel·les d'Ortega i Frias.

3 La lletra millor que sigui clara i, si pot ésser, que no es baralli la redacció amb l'ortografia.

4 Tot escrit haurà de venir acompanyat del cupó que adjuntem, del contrari, i a una velocitat de 130, nosaltres l'acompanyarem a Cow's a fer regates,

La Redacció

N. de la R. — De les conseqüències tragi contundents que pugui derivar-se de la publicació dels escrits seran responsables llurs autors, així és que pel compte que us té recomanem seny del bó

C U P Ó

el paganonismo de los hombres

Conferència donada per el filòsofissim doctor en «amor y similares» Sr. Viello Verdi della Motta, donada a Vilasomera de Dalt, amb assistència de l'Alcalde, el tinent-alcalde, el Secretari i tot el magnífic Ajuntament en pes, amb llurs respectives esposes.

El tema és d'actualitat i anava dirigit a les femelles i a favor dels mascles, el nom del qual era: «El paganonismo de los hombres».

Possiblement, primerament, segurament, preferirieu que us presentés el perorant, i així ho faig: el professor Viello Verdi della Motta és un venerable senyor de calva vermella (perquè les calves també són de colors) i mentiria si deia que és gras, però també mentiria, evidentment, si deia que és prim; i així, mentir per mentir, prefereixo dir que és gras, perquè n'hi ha més i fa més efecte; la seva ciència, mesurant-la per la seva altura, medeix exactament un metre seixanta-sis centímetres i mig, amb el que podem dir que és baix comparant-lo amb en Gil, però que resulta alt comparant-lo amb en Clara. La seva edat exacta no podem precisar-la perquè la porta molt ben amagada dessota d'aquella barba que si fos neta seria blanca; suposo que deu tenir uns seixanta anys, encara que el seu

posat arrodit el fa semblar de setanta però la gallardia de la seva veu atiplada i esquerpada el fa semblar de cinquanta.

El president de la societat cultural del poble, Toni Lata, (el fill del menescal), fa la presentació que dura dues hores, no diguent res de bó, ni digne de transcriure en aquest portaveu curull d'importància filosòfica i estètica literària.

Ara s'aixeca sobtadament el Sr. Viello Verdi (despertat per l'apoteosi final) i clava tres sons cops de timbre, no precisament per a despertar als distingits lluna-oients i ciu les paraules consabudes de: *Señores, señoras... soy aquí porque he venido y he venido para deciros: que la sociedad moderna va en degradación* (si ho diu per allò de les acadèmies militars tancades que no s'espanti doncs ha passat ja a ésser-història) *que las mujeres son una carga para el hombre, y* (como habla el «siñó»; paraules del peó de carreteres) *unas chismosas, entrometidas y habladoras* (rumors i «siseos», els rumors per part de les dones; els «siseos» per part dels homes) *un peligro para la buena*

sociedad y para el buen gobierno (jo aquí em pensava que es referia a les amiguetes dels del «buen gobierno» però veig que el mano aquell no porta tan mala intenció) *pues ellas provocan la crisis* (es referirà el murri a l'esgotament físic per massa... treball?) *pues vosotras, ¡oh fruta perversa! perdición de los hombres* (ai, mama, que em perdol) *sois las que ocupais las oficinas públicas, vosotras sois mecanógrafas*, (confidencialment: en conec una al Palau de Justícia) *vosotras trabajáis en fábricas, y por vuestro trabajo cobrais como cobra cualquier mortal hombre, (olé por el cobro), pero al ir a un cinema, a un teatro, a un café o a cualquier otro lugar público por el estilo* (cuidado que viene el coco) *¿quien paga? ¿Quién es el que alloja?* «pecuniam mei» *en manos extrañas; nosotros y siempre nosotros* (sempre xampany Rigol; no és anunci) *los hombres, el sexo fuerte que sufre debilidades tales como el pagar para ambos —vulgus pagano— Leyes humanas protegédnos! leyes divinas amparadnos!* (benaventurats els que ploren...) *mujeres todas compadecednos* (aquí els rostres femenins tenen expressions diverses des del roig d'ira al verd de ràbia) *hombres todos protegámonos* (obreros de todas clases, uníos; tampoc és anunci) *y ayudémonos para combatir esta plaga de ocasionistas con faldas, de esas tiranas tirantes que tanto mal nos hacen* (mal d'ermilla) *y desterrémoslas de sus pretensiones, y desterrémonos de nuestro paganonismo que nos es peculiar a nosotros los inocentes y cándidos hombres cargados de buena fé pero de espíritu revoltoso y claros ojos que ven la verdad.*

Això és el punt final però que va arrossegar conseqüències fals com les bones per part del varonil element que s'expressà amb un raig d'aplausos i caliquenyos; però les altres de l'oposició foren molt menys agradables ja que es traduïren un seguit de voleïaments de cadires, banquetes, impropèris, insults, diminutes sabates amb taló i altres obiectes d'intim ús fe-

Tintoreria EL SOL R. Verdaguer 13
Us ofereix es seus perfectes trebas de rentats en sec, negres coors sòls a m. oatra.
PREUS ECONOMICIS

rierencs

guàrdia de corps

Hem vist al senyor Santaló, passejant per Girona, acompanyat de la corresponent guàrdia personal.

Caram quin luxe, senyor Santaló!

Tant que us estimen els gironins, i tantes precaucions!

la barreja

Acció Catalana anirà a les eleccions amb els comunistes, socialistes, sindicalistes, etc., etc.

Renegar de l'ideal i d'altres coses, només que per poguer governar d'una vegada. I ara només faltaria que les esquerres perdessin les eleccions, i s'haurien ben lluit.

el danton gironí

Estem freturosos de poguer escoltar la màgica paraula de l'esquerrà de tota la vida, en Camps i Arboix. Sabem de bona tinta, que davant de l'armari mirall ja comença a assajar poses i gestos d'efecte segur. A l'ensèms també s'aprèn de memòria frases que li sortiran del cor, i que no dubtem deixaran estupefacte a l'auditori.

la justícia és pels petits?

Els grans revolucionaris com Largo Caballero fa temps que estan en llibertat.

No farem cap comentari a aquest rierenc. Reflexioneu i us doneu compte de la injustícia humana.

mení el nom dels quals no escric aquí perquè això no és un periòdic pornogràfic ni *color esmeralda*.

...y aquí termina la historia de un loco conferenciante, que al querer decir verdades, de sa pell en féu tiretes.

NOTA: La conferència fou publicada en tots els diaris estrangers, com a prova de que boigs fan bitlles, però els comentaris són propietat de l'autor no quedant fet el dipòsit que marca "La Ley" (periòdic infantil).

El payo de la Maria de la O

pareu compte amb les butaques dels cines

No us ha passat mai que contemplant una pel·lícula interessant oïu de cop i volta soroll de roba esquinçada i instantàniament sentiu un pessic a la part més molsuda i delicada de la vostra persona. El soroll el produeixen les vostres calces i el dolor el sentiu al lloc on teniu un contacte més íntim amb la butaca.

Empipat pel dolor, i l'esparrec us fuig l'atenció que servàveu al film, i en aquells moments voldríeu tenir a l'abast de la mà a l'Empresari del local per demanar-li explicacions i perquè enfilés una agulla i us cusís el set.

Això que us conto si no us ha passat, us pot succeir el dia menys pensat a algun cine de la nostra Ciutat. Hi han butaques tan deteriorades, que si no poseu compte en triar-les, no us responc de l'integritat del vostre vestit o de la vostra carn.

Si aneu al Coliseu per exemple vigileu força i penseu que cada butaca pot ésser l'estri infernal que traïdorament converteixi els vostres pantalons en uns vulgars espolsadors. Alguns, escarmentats, exploren prudentment la butaca i no seuen fins que minucioses recerques porten a llur ànim el convenciment absolut de no haver-hi res de nou.

Malgrat tot coneixem algunes víctimes. El dissabte proppassat un amic nostre tingué l'original acudit d'anar al Coliseu; distretament s'assentà a una butaca on traïdorament sobressortia un clau almenys un centímetre. Quan cridà ail, ja la part sud de llurs pantalons lluien un monumental 14 —un set és poca cosa— (Precisament a causa d'aquesta obertura el nostre amic tragina un refredat que Déu n'hi do)

A una altra persona, coneguda nostra, el seient que estava mig partit, li donà un pessic tan crudel —també al sud— que en un instant veié amb tota claretat, les constel-

lacions i un eclipsi de lluna visible al Canadà.

Esglaiats i amb pena, veiérem també una nit, com un venerable senyor es debatia anguniosament dintre d'una butaca. Se li havia esfondrat el seient i mentre els genolls li tocaven la barba, la part posterior la tenia conectada a terra. Quan després de grans treballs conseguí lliberar-se d'aquella butaca-parany, esbufegant encara, s'assentà a la del costat i es veu que aquella nit estava de pega, perquè a l'anar-se a recalcar, li cedí el respall i caigué a la falda d'una senyora vídua d'un tinent de la reserva, que de l'ensurt es desmaià.

A fi d'evitar la reincidència de casos tan lamentables com els esmentats i desitjosos de posar en guardia al públic de bona fe, hem tingut la paciència de revisar totes les butaques, una per una, i fer una llista de les que tenen parany.

Rengle 7.— Butaca N.º 25: la del clau i el set.

Rengle 7.— Butaca N.º 18: la del pessic.

Rengle 10.— Butaca N.º 9: sense seient.

Rengle 11.— Butaca N.º 15: seient nou, (Aneu-hi d'hora si us voleu assentar).

Rengle 14.— Butaca N.º 10: surten dos claus.

Rengle 14.— Butaca N.º 14: còmoda, però a punt de trencar-se.

Rengle 15.— Butaca N.º 20: misteriosa. (Malfieu-vos).

Rengle 15.— Butaca N.º 10: traïdora. (No us bellugueu gaire).

Rengle 16.— Butaca N.º 11: mortal de necessitat.

Totes les demés són acceptables i podreu seure confiadament si no us apoieu amb força. Hi han algunes amb seient nou —són les més sol·licitades— que es distingeixen de seguida i a llarga distància per llur color blanc.

batraci.

recrítica

Els fions de la llar rebufats per la tramuntana escampen miriades de guspises a l'entorn de l'escalfa-panxes. (Escalfa-panxes? i perquè no escalfa-ventres?)

El gat —caricatura de tigre— emmonotoneix l'ambient amb el seu ron-ron de Junker's luffhansià, ben arraulit al lloc millor de l'estança.

El fum de la cigarreta de 0'70 s'escampa esponjós i pestilent, com cotó fluix, brut, pel limitat espai, fins el sostre. (Fumant un parell de cigarretes, la cambra us recordarà un cafè sense extractor).

De cop i volta l'avorrit silenci monacal és esqueixat per un lleu fregadiç, com de paperassa. Un redreçament d'orelles del Junker's casolà, registra el soroll, que, com un espanta-velles, ha foragitat el silenci i la galvana.

La manca de minyona m'obliga a esbrinar el que ha passat. Sota la porta jauen, planers, uns quants periòdics. Amb la sabata, amorosament, els acabo de fer entrar a casa meua; els cullo, els hi c'avo ullada i... L'Autonomista, Terres Gironines, The Times, Berliner Tageblatt, Gerunda i La Pravda. Reflexionant que en faig un gra massa subscriuint me a tanta premsa em fico a la cuina. Surto tot seguit, avergonyit, i m'aclofo novament, a la butaca que em regalà la meua tia el dia del meu sant. (Pobre tia, tant mal que sempre dic d'ella!)

Tintoreria EL SOL

Rambla Verdaguera, 3

Us ofereix els seus perfectes treballs de rentats en sec, negres colors sòlids a la mostra.

PREUS ECONOMICS

el pont de pedra

Sense escollir, a l'atzar, n'agafo un. Es l'Autonomista. (Tant de temps que fa que estic subscript i aquest nom no em diu res; és xocant!)

Valle-Inclán és mort.

«Valle-Inclán y la gusanera literaria», llegeixo a primera plana. Llegeixo tot l'article i salto la signatura, car no interessa.

Continuo llegint i copio els manuscrits més suculents d'aquest article "provinciano".

«Qué bellas y qué cáusticas y qué satíricas palabras tendrás, don Ramón del Valle-Inclán, para esos buscadores de sepulturas, profanadores literarios que aventan en esta hora tus despojos y tus recuerdos con una inconsciencia y con una ignorancia de tu obra que nos produce asco invencible e indignación».

«Escritorzuelos de las hornadas provincianas que apenas si habrán leído siquiera los títulos de las novelas de Valle, nos las enumeran ahora en un nomenclador hallado entre las notas biográficas del orificio del idioma.

A literato fallecido, paletadas de prosa para así airear nuestras firmas en las hojas de Prensa que tan benévolumente les dan asilo. Brotan los *comentadores* como los gusanos en la carroña.»

Ja té raó, ja...

una qualitat: lleixius berenguer

«Antes todavía se producían los escritores críticos; pero, ¡en nuestros días!... Una crónica al siguiente día del estreno de una obra, esclarecida ésta, desde luego, y si la he visto, no me acuerdo. Pero, eso sí, mucho hablar de Larra, de su pistola y del dolor de vivir.»

Es veritat, avui dia és un fàstic. Qualsevol es veu amb cor, no

de criticar a Valle-Inclán, sinó al moro Musa.

«Algunos periodistas ingenuos, demasiado ingenuos, nos *participan* que Valle-Inclán pertenecía a la llamada generación del 98.

Ele! *Què ens tenen de dir a nosaltres!*

Es la caraba! El otro día iba yo con Uuamuno y le digo: Oye Miguelillo... Le digo a uzté guardia...

«Sigán los cronistas, desmayados y hampones de gerundios, arrojando sobre la gloria de Don Ramón los cachos de cascote y ripio.»

Sí, senyors, que sigan arrojando ripios.

Reposo i xucló com un nadó la cigarreta apagada—que ja és buzilla. Em furatego i en trec una altra. Amb la màquina dels dits la cargolo. No tinc llumins. Amb un rotatiu construeixo un encenall. Una flamarada dona vida al petit cilindre ple de grava. Mentre tant el periòdic es va consumint... el mateix que la meua cigarreta. El paperam cremat voleia a peca altura i cau sobre el Junker's convertit en cendra

El sacrifici, amb llur fortor sembla que ha purificat l'atmosfera espessida pel fum de les cigarretes de 0'70.

Ja no se sent soroll de motor del gat. Guaito. S'espolsa la cendra del paper cremat i calmosament, però amb meticulositat es frega i refrega les potes per la cara.

TÒFONA (Jr.)

Farmàcia i Drogueria
DOCTOR SAGRERA
Pujada d'El Pont de Pedra

el pont esportiu

borsa futbolística

Cotitzacions després de la sessió del diumenge pastaat.

Cafès i canyes del Brasil, Bestit	66 per cent
Esperances Carig	78 "
Explossius Campa	70 "
Ondulacions Marcel, Castillo	88 "
La Panificadora Llagosterenca, Clara	58 "
Espardenyes Farró	91 "
Acrobàcies Ferrer	68 "
Ganxons Florença	57 "
Saltencs Vilagran	50 "
Associació de porters de casa bona, Francàs	89 "
Bicicletes Lluch	66 "
La Figuerenca, Madern	94 "
Assegurances contra accidents, Ramon	83 "
Murs de contenció Torredelot	70 "
Rajàs de les Indies, Trias	59 "
Canaris flautes, Trujillo	92 "
Equip amateur olivístic	5 punts
Burilles terrassenques	75 per cent

CLASSIFICACIÓ ACTUAL ALS EFECTES DEL DESCENS AUTOMATIC.

L'equip més car del món	21 punts.
Els «sardines» de la costa	20 "
El «coco» del Vallès	19 "
L'equip del déu dels llamps	13 "

Comentari

Ha estat una baixa general de tots els valors cotitzables. Després de la ufanosa pluja de gols caiguda el dia de l'Arenes, poc es podia pensar ningú que s'anava a fer la fi d'en Cagalàstics a Lasarrel.

El porter de casa bona, Francàs, ha estat un dels que ha causat més fortament la depressió. Ha baixat res menys que deu enters.

També les Ondulacions Marcel Castillo, donen una nota de fluixetat bastant acusada, així com també els Explossius Campa.

Els que es mantenen més bé —dintre la fluixetat general— són els Murs de contenció Torredelot, les Espardenyes Farró i la Figuerenca Madern.

Demà s'ha de contendir altra volta amb l'equip del déu dels llamps.

Esperem que els locals faran un altre esforç a fi de pas-ar-lo p r la pedra. Seria lamentable que ens xeringués. Com riuriu els de Sabadell!

Xafarderies al minut

Els gironins que ens queixàvem de l'arbitratge d'en Jauregui a Donòstia!

Si ens descuidem, ens "arris-sen a casa" nostra mateix!

El Sr. Soliba, del col·legi valencià, va donar un concert de xiulet tan incongruent que els tenors i baixos de Vista Alegre van tenir manta ocasió de posar a prova la seva veu. Ben mirat no n'hi havia per menys.

I pensar que els de l'Arenes, a l'acabar el partit encara se'n queixaven!

Si en Pauet de Sant Agustí es posa a arbitrar, de seguida arriba a internacional.

I ara que parlem de Sant Agustí,—el barri dels bons, segons ells i el barri dels m... segons els de la Catedral—, doncs els de Sant Agustí, o més ben dit el seu equip, l'Esportiva Independència, ha fet la revenja amb la Penya Torredelot i la passat per la mola amb aquella elegància. Com que la Penya no està conforme amb que els guanyin els "nanos" de Sant Agustí, volen fer un altre partit.

Això haviat semblarà el moviment continu.

mr. jep

Tenim el gust de presentar als nostres benvolguts llegidors, el mig ala del «Girona», Díaz de la Campa, popularment conegut per Campa.

No és necessari fer-li l'apologia. Tothom coneix perfectament el seu estil, tan propi, de bon jugador; algunes vegades anant de dret al grà, deixant per a millor ocasió els floreos, però quan aquesta se li presenta, obsequia al públic amb unes genialitats pròpies d'en Sami dels bons temps.

Pel nostre gust, però, estariem satisfets, si els floreos se'ls deixés sempre a cà la Marieta. Almenys no ens faria patir tant.

el pont de pedra

Ja hi som; Un jove que d'elegant es pinta sol, que porta per nom Roca, ens vol castigar a l'escultural Carme Pallarés.

Serà qüestió d'anar al tanto, puix segons amb quines persones...
el cavaller misteriós.

calçats malaret

rambla

girona

Entre un pop i un cranc hi ha les mateixes divergències que entre el civil Unàmua i la petita Alonso.

Recomanem alsimpàtieguardia que vaya con cuidao doncs encara que ell vaya armao, la nena és explossiva i qualsevol dia hi haurà sang.

A l'Acadèmia Cots, el dia dels Inocents van obsequiar al director amb un present enigmàtic, tan enigmàtic, que fins va fer-li tapar el nas.

Ens consta que no era cap moniato.

Recaxutatge i vulcanització de neumàtics i cambres; ratllats i reparacions; neumàtics d'ocasió; R. DR. ROBERT, 35, 2^a

Vet-ací els jardinetes en rodolins que al jovent arribarà cor endins.

Més que un suculent tiberi és tentativa la Varderi.

En Castellón amb La Bisbal ha renyit per poc formal.

Al «Nen Pelma» el cor li bull per la petita Albufull.

La Pastor prenent vermout a Girona ha reaparegut.

La Busquets a en Madí vol que li dongui el sí.

Roura, el de la llargada, del curs cap nena li agrada.

L'Omedes és fora temps ha i la Homs a casa s'està.

A en Perals la Sobrequés ha enviat a collir papers.

Pel pamet de la Guillermina a l'Auguet el cor li trina.

A la Plà amb bona vista veu l'Adroher ebenista.

De la «Miss» Soy i el sergent es prepara el casament.

Es de lògica el càs d'en Canals que està molt gràs.

Pensant amb la Vallés en Pep Font fins a la nit perd el son?

Xiflat per la Maria Anglada està en Josep Brugada

Quin parell, vatua el dimoni! la Canals i en Farroni.

Sols estima'm a mí! diu en Pagans a l'Albertí

Busca la María Xatpelt un xicot de bona pell.

De càp Grover avall i amont espera nòvia en Josep Mont.

De boniques en són més cada dia les Pallarés.

l el jornal dono per acabat de rodolins amb aquest grapat

RASS..K

L'Eugenia Lambert, per si no ho sabfeu s'ha enamorat bojàment d'en Gironella (quota). La llàstima és que l'Eugènia no vagi al Centre d'U. R. els diumenges, doncs així es podria atipar de contemplar-lo tocant el piano per tots quatre costats.

Aparells de ràdio PHILIPS; cine sonor; amplificadors per a ball, mitins, etc. "Casa Herpu" P. Gibau. Rda. Dr. Robert, 35-1.^a

El seu germà —de l'Eugènia— ha renyit amb la Neus.

Pepe, et recomanem vagis els diumenges a l'alt Pirineu doncs allí, amb tantes neus, potser t'oblidaràs d'ella i no estaràs tan trist i consirós.

«Si mi pobre Pepe, va quedando con los huesos».

modos boix, eximenis 1, 1
TELÈFON. 519

Joaquim Lloret... Conxita F...

Dos noms. Dos caràcters diferents.. Prometem parlar-ne el número que ve Pobre Quimet, quan no les pot abastar diu que no maduren:

(Que consti que deixarem en pau la pistola).

Amparito, Amparito..

«Donde vas tu tan bonita».

Això de bonica és un dir, doncs d'ençà que s'ha tenyit els cabells de ros, ens agrada menys.

De totes maneres si encara té la pretenció d'enmaridar-se amb un de ric, que per molts anys... que aprofiti.

Heuvos ací un retrat femení, ben simpàtic i conegut entre la gent jove. D'ella no sabem ni el nom, però si ens han dit que és una ferma entusiasta del patí.

No cal afegir res més per conèixer a aquesta nena, tan feliçment reixida per Ortega.

Ens hem assabentat que a la gentil Angelina Clarà se li ha disminuït l'herència.

Està clar, com que el seu pare va perdre dos rals jugant a la manilla...!

La xamosa(?) Roselló, és d'aquelles nenes d'avui dia que segueixen la màxima: Val més un parell que cap.

El guàrdia Martí i en Bofill, són els dos encisats, que s'hauran de fer a palletes el cor de la simpàtica «vamp».

Lamentem de tot cor, que la bonica Alexandrina Soy s'hagi retirat de la circulació ramblista.

Potser aquell sergent X li en-

Neumàtics i cambres noves PIRELLI; bona qualitat a millor preu; grans existències; **Pelai Girbau**, R. Dr. Robert 35 - Telèfon, 201.

senya l'instrucció per que estigui preparada per a la futura guerra?

La simpàtica i gentilíssima Cortey degut a portar dol, ja no passejarà més per la nostra Rambla.

Quina dissort, precisament ara que, el que l'acompanyava, pensava declarar-se-li!

No hi ha res tan bonic com la Natural!

Així tenim que convenir cada vegada que veiem a les boniques Pera i Bech petites. Són formoses sense l'ajut de la pintura.

el pont: de pedra

periòdic satíric

Servei Meteorològic

A ENTRADA DE FOSC

La regió Portela és castigada constantment per tota mena de vents i temporals.

Temperatura màxima: 17 de Febrer

mínima: a la Biblioteca

Classe de núvols: Chironus.

Estat de la Generalitat: Assequible per a tothom, perquè escales per ací, escales per allà.

Estat dels càrrecs: ocupats.

Preus de subscripció

Redacció, Administració i impremta
Rutlla, 5 telèf. 275

la nostra rambla

*Soku Ramblarum nostrum dignus
et ramifáquim resbalarus est.*
(Servefinal)

Quin és el poeta, per més esquitit i encongít que sigui, que no ha cantat les excel·lències de la nostra Rambla!

No hi hagut ni un sol periodista —estret o ample— que no hagi dedicat uns mots prenyats de literatura—barata o cara—a la nostra Rambla.

Nosaltres, amb franquesa, si fóssim Autoritat la distingiríem amb el nom d'Avinguda pública n.º 1.

Ja digué bé aquell senyor—que no sentim recordar com es diu—que digué:

Ets la Rambla més bella
de totes les Rambles
que es fan i es desfan.

No hi ha ni una sola hortolana que a primeres hores del matí quan ha de posar la parada, en mig d'aquella boira pix... matinera, amb la pluja mullada d'hivern o amb els xàfeces de l'estiu, que no dediqui uns quants renecs—airosos, sentimentals, musicals... segons els casos—a la digníssima i gentilíssima Autoritat Municipal.

Una vegada acabada la venda —del matí—i quan la guàrdia urbana «despeja» a les venedores és una cosa sèria.

Quan la Rambla ha estat, escombrada, sanejada, stassanitxada i enflascada, ja és una altra cosa. Està clar que sempre hi queda alguna pell, o alguna verdura que fa relliscar al peatí... fins i tot als mateixos guàrdies, però no fa

res... és un dels encants de la nostra Rambla-mercat.

Després, oh!, després és una cosa admirable. Ja hi comenceu de veure els primers passejants que comencen a sentar-se als cafès a prendre l'aperitiu. Aquí comença la vida diguem-ne frívola.

A les tardes d'esili es veu desolada. No obstant, durant les hores que la calor apreta el nostre Ajuntament la cuida d'una manera gran —podríem dir que la renta i planxa.

Quan els rellotges senyalen les sis de la tarda l'aspecte de la nostra Rambla ha degenerat d'una manera optimista; podríem dir que fins s'ha canviat la roba interior.

Qui ha contemplat al matí el passeig cobert de deixies de verdura i algun coll de gallina! i qui el veu fantàsticament vestit de senyor, i amb el goig d'ésser sanament trepitjat pel bell estol de concitadanes!

El que desgraciadament és ceg li queda l'olor, doncs canvia de perfum d'una manera alarmant. Si al matí és «Flores del Campo», a la nit és «Caballero de la noche». No fallat!

De ben sopat fins a la matinada sembla que hauria d'agafar un aspecte tètric, truculent, doncs, no, al contrari. Fins les cares dels noctàmbuls fan joc amb els llums elèctrics del carrer, (no us heu fixat que aquells fanals tenen cara d'home?).

Sí, estimats clients, d'aquesta manera veiem l'«Avinguda pública n.º 1».

Oi que anem encertats?

Doncs si us agrada tal com en realitat és, pregueu a l'Ajuntament que no faci cap plaça mercat, doncs corren rumors que per ara no pensen fer-la.

TÒQUEM